

Глас вопіючого во пустині

Дванадцять їздців
В опівнічну їде годину,
Розпачливий спів
Лунає на всю Україну.
Гей-га! Гей-га! Гей-га!..

Щаслив, хто упав
З мечем у руці серед поля,
В полон не попав,
Не дізнавсь, що — ворожа неволя!
Гей-га! Гей-га! Гей-га!

Кільчастий дріт,
Кругом з багнетами сторожа,
Ціліський твій світ —
Це тісна і брудна огорожа.
Гей-га! Гей-га! Гей-га!

Тарілка помий
І сопух, що аж світло гасне.
Жага? — То сльози пий!
Голоден? — їж своє серце власне!
Гей-га! Гей-га! Гей-га!

Приходять тут
В гостину тиф, грипа, червінка,
Хорому — зимний кут
І під лоб гнилої мерви жмінка.
Гей-га! Гей-га! Гей-га!

На рано кругом
Лежать холодні, сині трупи,
Волочать їх гаком
І на полі складають докупі.
Гей-га! Гей-га! Гей-га!

Не кропить їх піп,
Ні «вічної» їм не співають,
Плюють на окіп
Ще батька й матір зневажають.
Гей-га! Гей-га! Гей-га!

Кривавий цей шлях,
Кривава до волі дорога,
Ми сльози в очах,
Ми кривду несемо аж до Бога!
Гей-га! Гей-га! Гей-га!

Дванадцять їздців
В опівнічну їде годину,
Розпачливий спів
Лунає на всю Україну.
Гей-га! Гей-га! Гей-га!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Ноктюрн»](#);